

Publicerad 2017-05-21 19:34 av Per Teofilusson

den manliga mystiken: att inte kunna ta hand om sig, att inte klara av att förse sig med kultur och andlig spis, hälsa och skönhet; att inte kunna identifiera malignitet; eller psykisk ohälsa, eller alkoholism, medan tid finns.

Blodmalm i en bergsprängare

Och pappa vart stum. Mamma speglade sig i myrhålet, noterade läpparnas mångskiftande hjortronlyster, gjorde fint, kammade mattfransar. Jag var själv, en vindens skiftning i hennes vatten. Det blev så, att pappa identifierade varje strå till kontakt. Med världen och ett inre liv: att snabbt upptäcka för att instinktivt kunna bryta av, störa. Böja det som böjer man en stråle vatten: ett drygt och oerhört arbete. Men han var så illa tvungen, tvingad till det. Att bryta med de egentliga instinkterna. Med sin egen tillblivelse - i stunden, i mötet med andra och med sig själv. Och han kom att bli, blev, en studerad karl, en ingenjör, han lärde sig tekniken: att bryta. Att bryta malm ur berget.

Men lojaliteten med hjonarvet, ur en släkt av kvarlämnade och fördröjda, av dikesgrävare, med det mörka syrefattiga blodet, var starkare. De köldskadade läpparna tvingades till att kippa efter luft. Ingen nåd fanns att få, bara Gud. Det blev viktigare att överleva; att huka under kylan, att röra sig återhållet, att vaka i skenet från elden, att fnissa. Att föra handen mot mun vid skratt. Pappan, varken finne eller lapp; varken svensk - ett under av instinktivt undanglidande på avrundade skor. Inte från denna världen. Och från Lappland.

*

Hans metoder kom att bli mina. Men här är det mesta frågan om plasticitet, grimaser - likväl gör det ont att hugga sig igenom, att lära sig älska, att sträcka på sig. Som att försöka le med ansiktet i vax, som att dansa salsa eller twist. Att jag en gång skulle spränga det där berget har jag inte glömt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten